

Daryl Gregory

**L'EXTRAORDINÀRIA
FAMÍLIA
TELEMACUS**

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *Spoonbenders*
© Daryl Gregory, 2017

1a edició: febrer del 2018

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, baixos, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta: Núria Tremoleda
Il·lustracions de la coberta: Violeta Serratosa

ISBN: 978-84-16863-37-2
Dipòsit legal: B. 1.657 - 2018
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà Valls. Capellades (Barcelona)

«Tens la sensació que el que sigui que fa que passin aquestes coses
no vol que es puguin demostrar.»

URI GELLER

1995

JUNY

Matty

El Matty Telemachus va sortir del seu cos per primera vegada l'any 1995, quan tenia catorze anys. O potser seria més correcte dir que el seu cos el va expulsar i el seu conscient va sortir volant en un guèiser de luxúria i vergonya.

Un moment abans estava agenollat a dins d'un armari, amb una mà suada sobre un plafó de guix i l'ull dret enganxat al forat d'una caixa de connexions on encara no hi havia cap cable. A l'altra banda de la paret hi havia la seva cosina Mary Alice i aquella amiga seva rossa platí una mica grassoneta. ¿Janice, es deia, o Janelle? Janelle, potser. Les dues noies –dos anys més grans que ell, és a dir de batxillerat; en fi, dues dones– estaven estirades al llit, una al costat de l'altra, repenjades sobre els colzes, mirant cap a la paret on era ell. La Janelle duia una samarreta amb lluentons, però la Mary Alice –que l'any anterior havia anunciat que només respondria al nom de Malice– duia una camisa vermella de franel·la unes quantes talles gran que li deixava una espatlla al descobert. Al Matty se li n'anaven els ulls cap a l'escot desbocat de la camisa i l'ondulació de pell que baixava fins a amagar-se entre les ombres. Juraria que els sostenidors eren negres.

Miraven un anuari de l'institut mentre escoltaven música amb el walkman de la Mary Alice compartint els auriculars d'escuma com si fossin un os de la bona sort. El Matty no sentia la música, però segur que era algun grup que no coneixia. Una noia que es fa dir Malice no pot escoltar un grup conegut. Una vegada que la seva cosina l'havia enxampat cantussejant una cançó dels Hootie & the Blowfish li havia fet una mirada de menyspreu que li havia glaçat la sang.

Aparentment el Matty no li queia bé per una qüestió de principis, tot i que ell tenia proves que en una altra època no era així: una Polaroid d'un Nadal de la Mary Alice quan tenia quatre anys, amb un somriure radiant, abraçant el cosset blanquet de bebè del Matty amb els seus braços morens. Però feia sis mesos que el Matty i la seva mare havien tornat a viure a Chicago, a casa de l'avi Teddy, i tot i que havia vist la seva cosina pràcticament setmana sí i setmana també, ella amb prou feines li havia adreçat la paraula. Ell intentava aparentar indiferència, també; com si ella no fos a la mateixa habitació que ell. Però quan notava que passava pel seu costat fregant-lo de refiló i deixant un rastre de xiclet i tabac, la part racional del cervell del Matty feia un cop de volant i s'estavellava contra un arbre.

En un moment de desesperació es va autoimposar tres manaments:

1. Si la teva cosina és a la mateixa habitació que tu, no intentaràs mirar-li a dins de l'escot. És repugnant.
2. No tindràs pensaments impurs amb la teva cosina.
3. No et tocaràs sota cap circumstància mentre tens pensaments impurs amb la teva cosina.

Aquella nit ja s'havia saltat els dos primers; i el tercer estava a punt de caure. Els adults (excepte el tiet Buddy, que ja no sortia de casa) havien anat a sopar a un restaurant tocat i posat, evidentment, del centre de la ciutat. La mare, amb la faldilla de les entrevistes de feina; l'oncle Frankie, vestit com un autèntic venedor de pisos, amb polo i americana; i la seva dona, la tieta Loretta, embotida dins d'un trajo de jaqueta i pantalons de color espígol. L'avi Teddy, no cal dir-ho, anava amb trajo i el Barret (mentalment el Matty sempre veia la paraula *Barret* escrita amb majúscula). Però fins i tot aquest uniforme s'havia modificat lleugerament per a l'ocasió: botons de puny d'or, un mocador de fer bonic a la butxaca de l'americana, i el rellotge de polsera més elegant que tenia, amb diamants encastats. Com que els pares tornarien tard, les filles del Frankie s'havien de quedar a dormir allà. El tiet Frankie els havia preparat una garrafa de suc de baies de Goji Go!, havia deixat un bitllet de vint dòlars com si fos qui sap què al costat de la garrafa i, mirant la Mary Alice, la seva filla gran, havia dit:

—Vull el canvi —Llavors va assenyalar les bessones i va afegir:— I vosaltres, feu el puto favor de no cremar la casa, ¿entesos?

La Polly i la Cassie, de set anys, van fer com si sentissin ploure.

Teòricament el responsable era el tiet Buddy, però els cosins sabien que aquella nit era com si estiguessin sols. El Buddy vivia en el seu món, un planeta amb una gravetat molt alta del qual li costava molt sortir. Es dedicava bàsicament a treballar en els seus projectes, a ratllar amb un llapis rosa els dies del calendari que hi havia penjat a la nevera i a parlar amb el mínim de gent possible. Ni tan sols es va sentir al·ludit quan va arribar el noi de les pizzes. Va ser el Matty qui va anar a obrir amb el bitllet de vint i després es va afanyar a deixar els dos dòlars del canvi al mig de la taula.

Després, gràcies a una coreografia meticulosament calculada, va aconseguir avançar-se a la intrusa de la Janelle i a les bessones per fer-se amb la cadira del costat de la Mary Alice. Es va passar tot el sopar al seu costat, hiperconscient de cadascun dels centímetres que separaven la seva mà de la d'ella.

El Buddy va agafar un tros de pizza, va baixar cap al soterrani i, durant unes quantes hores, l'única notícia que van tenir d'ell van ser els xerrics de la serra de cinta. El Buddy, un solter que havia viscut sempre en aquella casa amb l'avi Teddy, es passava la vida començant projectes –derruint, preinstal·lant, tatxonant– que no acabava mai.

Una mostra era l'habitació mig desmantellada on s'havia amagat el Matty. Fins feia poc, amb l'habitació del costat, era part d'unes golfes inacabades. Però el Buddy havia tret l'aïllament antic, havia instal·lat marcs per fer uns armaris encastats, havia renovat la instal·lació elèctrica, havia posat llits a totes dues habitacions i després ho havia deixat tot empantanegat. Aquella meitat de les golfes tècnicament era l'habitació del Matty, però l'armari era ple de roba vella. Aparentment el Buddy s'havia oblidat d'aquella roba i de les caixes elèctriques buides.

Però el Matty sí que se'n recordava.

La Janelle va girar la pàgina de l'anuari i es va posar a riure.

–Ei, el teu amant! –va dir.

–Calla –va replicar la Mary Alice.

Quan els cabells negres se li posaven davant dels ulls d'aquella manera, el Matty es fonia.

–T'agradaria ficar-te això tan gros a la boca, ¿oi? –va preguntar-li la Janelle.

El Matty tenia rampa a les cuixes, però no pensava bellugar-se.

—¿Vols callar d'una puta vegada? —va insistir la Mary Alice mentre li clavava un copet a l'espatlla.

La Janelle se li va llançar a sobre, rient. Quan es van redreçar la camisa de franel·la de la seva cosina havia lliscat de l'espatlla i havia deixat al descobert la tira d'uns sostenidors negres.

No: eren lila fosc.

El tercer manament, «No et tocaràs sota cap circumstància mentre tens pensaments impurs amb la teva cosina», va començar a cremar i a fumejar.

Vint frenètics segons després al Matty se li arquejava l'esquena com si l'hi estiressin amb un cable elèctric i sentia el bramul del mar a les orelles.

De cop i volta estava suspès a l'aire, amb les tatxes del sostre inclinat de les golfes a dos dits de la cara. Va cridar però no va trobar la veu. Va intentar empènyer el sostre amb les mans per separar-se'n però no tenia braços, tampoc. De fet, no tenia cos.

Al cap d'un moment va canviar la imatge, tot i que ell no podia controlar el moviment dels seus ulls, que semblaven una càmera girant pel seu compte. De cop i volta va veure el terra de l'habitació. El seu cos havia caigut d'esquena i era fora de l'armari, estirat sobre el contraxapat del terra.

No fotis que feia aquella pinta! ¿De debò que tenia aquella panxa flonja i aquella barbeta plena de grans?

El seu cos va obrir els ulls de cop i durant un vertiginós moment el Matty va ser tant qui mirava com qui era mirat. El seu cos va obrir la boca de bat a bat i llavors...

Va ser com si els fils que el mantenien en l'aire s'haguessin tallat de cop. El Matty va caure a plom. El cos va deixar anar un xisclet agut i efeminat, però amb prou feines va tenir temps de

pensar que era ridícul perquè de seguida conscient i carn es van precipitar l'un dins de l'altre.

Va rebotar dins del seu propi cos com si fos una pilota. Quan es van aturar les reverberacions es va trobar mirant al sostre, que ara era a la distància correcta.

Es van sentir uns sorolls sords a l'habitació del costat. Les noies! L'havien sentit!

Es va posar dret d'un salt tapant-se l'entreuix com si fos un soldat ferit.

–¿Matty? –va cridar la Malice.

S'havia començat a obrir la porta.

–Estic bé! Estic bé! –va dir mentre corria a ficar-se a l'armari.

Va sentir que la rossa reia mentre s'obria la porta de l'armari i apareixia la Mary Alice amb les mans als malucs.

–¿Què hi fots, aquí dins?

El Matty se la va mirar enterrat de cintura en avall sota una pila de vestits de dona. El de dalt de tot era un modelet amb ratlles taronges molt anys setanta.

–He ensopegat –va dir.

–Ah.

El Matty no semblava voler fer el gest de posar-se dret.

–¿Què passa? –va preguntar la Mary Alice, que li devia notar alguna cosa estranya a la cara.

–Res –va assegurar el Matty. Se li acabava d'acudir una cosa molt lletja: eren els vestits de l'àvia. Acabo de fer malbé els vestits de la meva àvia morta.

Es va incorporar repenjan-se en el colze i intentant fer veure que estava la mar de còmode, com si acabés de descobrir que una pila de vestits de feia vint anys eren el material ideal per fer-se un llit.

La Mary Alice va obrir la boca com si volgués replicar, però en aquell moment va veure alguna cosa a la paret del darrere del Matty, just a l'altura de la seva espatlla, i va empetitir els ulls. El Matty va necessitar molta força de voluntat per no girar el cap i comprovar si efectivament estava mirant la caixa de connexions buida.

–Doncs molt bé –va dir la seva cosina mentre s'apartava de l'armari caminant enrere.

–Sí, molt bé. Gràcies. Tot controlat.

Així que les dues noies van ser fora, el Matty es va girar, va tapar el forat de la paret amb el vestit taronja i va començar a penjar els vestits i els abrics: una jaqueta curta de pell de conill, una pila de faldilles fins als genolls i un impermeable de quadres. Cap al final li va cridar l'atenció una peça que estava tapada amb una bossa de plàstic transparent de la tintoreria. Era un vestit llarg, platejat i lluent. La memòria li va fer un clic.

Hosti, va pensar. És veritat. És el que portava l'àvia Mo en aquell vídeo. El VÍDEO!

Era un vídeo que li havia posat el tiet Frankie el Dia d'Acció de Gràcies de feia quatre anys, quan ja s'havia pres unes quantes copes de vi negre. Havia començat a fotre-li tan bon punt la Loretta, la seva dona, havia desembolicat el còctel de gambes de l'aperitiu. A aquelles altures ja parlava amb un èmfasi i una vehemència que no eren normals i estava deixant verd un paio que es deia l'Increïble Archibald i que segons ell ho havia engegat tot a rodar.

–¿T'imagines tot el que hauríem pogut tenir? –deia el Frankie–. Podríem haver sigut els reis.

La Irene, la mare del Matty, es va posar a riure. El Frankie va arrufar les celles.

—¿Els reis de què? —va preguntar.

La Irene i el Matty havien arribat de Pittsburgh amb cotxe la nit abans i quan s'havien llevat s'havien trobat que l'avi Teddy havia comprat el gall dindi i poca cosa més. Com si esperés que la seva filla fes aparèixer del no-res la resta del menjar. En aquell moment ja havien acabat de sopar i la taula semblava un camp de batalla: el pastís de carabassa totalment destrossat, les barretes de Rice Krispies esmicolades i totes les ampolles de vi buides. El Matty era l'únic nen que encara aguantava assegut a taula. Sempre li havia agradat estar amb els adults. La majoria de vegades es limitava a tenir l'antena posada, callat, amb l'esperança que s'oblidessin de la seva presència i comencessin a dir coses interessants.

—Aquell aficionat de pacotilla sense talent ni res no podia suportar que li passéssim la mà per la cara —va dir el Frankie.

—No, si de talent en tenia. I tant, que tenia talent —va replicar l'avi, assegut al cap de taula—. Era fins i tot brillant. Però miop.

Com de costum, era la persona més mudada de la taula. Trajo negre lluent, camisa rosa i una atrevida corbata més ampla que una truita de riu amb un estampat de caixmir. L'avi sempre es vestia com si hagués d'anar a un casament o un funeral, excepte al matí o abans de ficar-se al llit, que voltava per casa com si no hi hagués ningú més: samarreta imperi, bòxers i mitjons negres. Aparentment no sabia el que era la «roba esportiva» o «de feina». Devia ser perquè no havia fet esport ni havia treballat mai. Tot i així, era un home ric. La Irene deia que no sabia d'on treia els calés, però el Matty estava convençut que els havia guanyat jugant a pòquer. L'avi Teddy, això ho sabia tothom, era el millor fent trampes a les cartes de tots els temps. Havia ensenyat al

Matty a jugar a Seven Card Stud a còpia de seure tots dos a la taula de la cuina hores i hores fins que el pobre nano quedava pelat. (L'avi Teddy no jugava mai sense diners, i a més no tornava mai el que havia guanyat. «No pots esmolat el ganivet amb una esponja», deia. El Matty no acabava d'entendre aquella màxima, però se la creia.)

–L'Archibald era un mal necessari –va dir l'avi Teddy–. Era la veu dels escèptics. Si la teva mare l'hagués deixat en evidència, ens hauríem posat el públic a la butxaca. Podríem haver arribat a l'estratosfera, amb aquell número.

–Era una mala persona –va dir el Frankie–. Un putó mentider i un trampós! Aquell, si anava a combregar era per robar l'hòstia.

L'avi Teddy es va posar a riure.

–Tot allò ja és aigua passada.

–Es moria d'enveja –va continuar el Frankie–. No suportava que tinguéssim poders. Ens volia destruir.

El Matty ja no es va poder contenir més. Ho havia de preguntar:

–¿Què ens va fer?

El Frankie es va inclinar per damunt la taula mirant-lo fixament als ulls i, visiblement afectat, va respondre:

–¿Que què ens va fer? Va matar l'àvia Mo. Això és el que ens va fer: matar la teva àvia.

El Matty es va estremir. I no només per aquella afirmació tan dramàtica, sinó també perquè el seu tiet s'havia adonat de la seva existència. Perquè havia deixat de ser transparent. El tiet Frankie sempre era molt amable amb ell, però no li havia parlat mai com si li importés.

–¿No podríem deixar estar el tema, sisplau? –va preguntar la Irene.

–La va matar ell –va insistir el Frankie tornant a repenjar

l'esquena a la cadira, però sense deixar de mirar el Matty—. Potser no li va posar una pistola al cap, però com si ho hagués fet.

La mare del Matty va arrufar les celles.

—Tu t'ho creus, el que estàs dient, ¿oi?

El Frankie va girar el cap.

—Sí, Irene. Sí que m'ho crec —va fer, aguantant-li la mirada.

La Loretta es va posar dreta.

—Me'n vaig a fer un cigarret.

—Vinc amb tu —va dir l'avi Teddy.

Es va aixecar de taula, es va estirar els punys de la camisa i va agafar el braç de la seva jove.

—Se suposa que no pots fumar, papa —va dir la Irene.

—No, si la que fuma és la Loretta —va dir el Teddy—. Jo sóc fumador passiu.

El Frankie li va fer un gest al Matty i li va dir:

—Anem, ja és hora que vegis una cosa.

—No penso rentar els plats tota sola —va protestar la Irene.

—Que t'ajudi el Buddy —va fer el Frankie clavant al seu germà un cop a l'espatlla que al Matty li va semblar una mica massa contundent.

El Buddy va pestanyejar, però va continuar amb la mirada fixa a la mitja distància. Sempre seia molt quiet i s'anava ensorrant de mica en mica a la cadira, com si s'estigués convertint en púding.

—Deixa'l estar —va dir la Irene.

El Buddy va continuar impertèrrit. Des que s'havia acabat el pastís que havia entrat en una mena de trànsit, mirant al buit i somrient tot sol de tant en tant o movent els llavis en silenci com si pronunciés alguna paraula. Per al Matty aquell mutisme era un misteri, i els adults no en parlaven mai. Era un silenci doble i impenetrable. La seva mare es limitava a respondre-li «Ell és així»

amb variacions. Un cop que va aplegar prou valor per preguntar a l'avi per què el Buddy amb prou feines parlava, el Teddy li va dir: «L'hi hauràs de preguntar a ell.»

El Frankie el va portar cap a l'habitació de l'entrada, on hi havia una tele gegant aparcada contra la paret com un Chrysler. El tiet es va asseure pesadament –mantenint la copa de vi ben amunt perquè no n'hi caigués ni una gota– i va obrir un dels armaris.

–A veure què tenim! –va dir.

En un dels prestatges hi havia un reproductor de vídeo, i just a sota tot de cintes de vídeo desades de qualsevol manera. En va treure una, va llegir l'etiqueta, la va deixar de banda i va continuar remenant.

–N'hi vaig donar una còpia al pare –va dir esbufegant–. Mentre el malparit del Buddy no l'hagi llançat... Mi-te-la, aquí està.

Era un estoig negre amb ratlles taronja. El Frankie va treure la cinta que hi havia posada a dins del reproductor i hi va ficar la que havia tret de l'estoig.

–Això és la nostra història –va dir mentre engegava el televisor–. La teva herència.

A la pantalla va aparèixer un dependent aixafant rotllos de paper higiènic. El Frankie va prémer el *play* del reproductor de vídeo, però no va passar res.

–Has de posar el canal tres –va dir el Matty.

–Ah, sí! –El botó per canviar de canal havia caigut. En lloc d'això hi havia un forat d'on sortia una mena de dent. El Frankie va allargar la mà per agafar el joc d'alicates que tenia l'avi sempre sobre la tele–. Aquesta va ser la meva primera feina: fer de comandament a distància de l'avi.

La cinta tenia aquella imatge borrosa dels programes gravats de la tele. Es veia un presentador amb trajo i corbata assegut en

un plató de televisió ple de gent, amb una paret de color groc llampant al darrere.

—... i que han fet les delícies del públic arreu del país —deia—. Sisplau, donem la benvinguda al Teddy Telemacus i la Seva Extraordinària Família!

El Matty va sentir les majúscules.

L'aplaudiment del públic tenia un so metàl·lic. El presentador es va aixecar i va anar cap a un gran escenari on hi havia els convidats, cohibits, drets com estaquirots a uns quants pams d'una taula de fusta. El pare, la mare i les tres criatures, tots ben mudats; ells amb trajo, i elles amb un vestit.

L'avi Teddy estava més o menys igual, però més jove. Prim i enèrgic, amb el Barret tirat enrere i l'aspecte d'un reporter dels d'abans disposat a explicar-te la veritat sobre qualsevol història.

—Ostres, ¿aquesta és l'àvia? —va preguntar el Matty; com si pogués ser algú altre.

Portava un vestit de nit platejat i era l'únic membre de la família que semblava fet per pujar a un escenari. No només perquè semblava una estrella de Hollywood, amb aquells cabells curts i foscos i uns ulls enormes que li donaven un aire de noieta innocent dels anys vint, sinó també pel seu aplom, la seva seguretat. Tenia un nen petit amb una carona molt dolça agafat de la mà. Era l'oncle Buddy.

—Que jove que era.

—Això és d'un any abans de morir, així que devia tenir uns trenta anys —va dir el Frankie.

—Volia dir en comparació amb l'avi.

—Sí, una mica cràpula, l'avi. Ja saps com és.

El Matty va fer que sí amb el cap, com si sabés com era l'avi. Esclar que el coneixia, però no en el sentit en què ho deia el tiet Frankie.

–Ja...

–Bé, aquest era el programa més vist a tot el país en tota la franja diürna, ¿entens? –va dir el Frankie–. El Mike Douglas. Milions de persones mirant.

A la pantalla es veia el presentador assenyalant els diferents objectes que hi havia sobre la taula. Llaunes, coberts, una pila de sobres blancs... Al costat de la taula hi havia una mena de ruleta de la fortuna en miniatura que no devia arribar al metre d'altura. Les caselles tenien dibuixos d'animals, flors i cotxes en lloc de números. La mare del Matty, la Irene, devia tenir uns deu o onze anys, tot i que el vestit verd de vellut que portava la feia semblar més gran. També hi contribuïa la cara d'amoïnada que feia. Al Matty se li va fer estrany veure aquella expressió a la cara d'una nena d'aquella edat. No deixava anar el braç del seu germà petit, un belluguet nerviüt que semblava que volgués escapar-se de dins del trajo i la corbata.

–¿Aquest ets tu? –va preguntar el Matty–. No se't veu gaire content de ser allà.

–¿Jo? Es nota que no has vist el Buddy. Es va portar tan malament que... però no avancem esdeveniments.

La Maureen –l'àvia Mo– estava contestant una pregunta del presentador del programa. Somreia tímidament.

–Bé, Mike, jo no sé si faria servir la paraula «do». Diguem que és una habilitat que tenim. Però jo crec que tothom té la capacitat de fer el que nosaltres fem.

Això de *tothom* ho va dir mirant al Matty. No mirant la càmera o la gent que s'ho mirava des de casa: mirant-lo a ell. Per un moment les seves mirades es van trobar, a través d'un forat d'anys i de distorsions electròniques.

–Hòstia! –va exclamar el Matty.

El tiet Frankie se'l va mirar de reüll.

–Al cas, que ara ve la part on surto jo.

L'avi Teddy estava explicant als espectadors que s'havia de tenir la ment oberta.

–En un entorn adequat, tot és possible –deia amb un somriure–. Fins i tot una criatura pot fer-ho.

El presentador es va ajupir pesadament al costat del Frankie.

–Digue'ns a tots com te dius.

–Puc bellugar coses amb la ment –va dir la criatura.

Tenia els peus a tocar d'una ratlla de cinta adhesiva blanca. Tota la família es mantenia a un cantó d'aquella línia. L'únic que era a l'altra banda era el presentador.

–¿Ah sí, de debò?

–Es diu Franklin –va dir la seva germana.

El presentador li va acostar el micròfon a la boca.

–¿I tu com te dius?

–Irene –va respondre, molt circumspecta.

–¿I tu tens alguna habilitat especial, Irene?

–Jo sé llegir el pensament, com si diguéssim. Sé quan una persona...

–Uau! ¿I em voldries llegir la ment, ara mateix?

L'àvia Mo li va posar una mà a l'espatlla.

–¿Ho vols intentar, cuca? ¿T'hi veus amb cor?

–Sí.

No feia gens de bona cara.

De seguida va saltar el Teddy per explicar que la Irene era «un detector de mentides humà, una vara de saurí humana capaç de detectar veritats, per dir-ho d'alguna manera».

–Posem que agafem aquesta baralla de cartes –va fer allargant el braç cap a la taula.

–Ja les agafo jo –va dir el Mike Douglas mentre passava per damunt la línia i agafava una pila molt alta de cartes gegants.

–Fill de puta –va dir el tiet Frankie.

–¿Què?

–Espera, ara ho veuràs –va respondre el Frankie.

A la pantalla, el Teddy deia:

–Són cartes normals i corrents. Ara, Mike, remeni-les, triï'n una i ensenyi-la a la càmera per a la gent que ens mira des de casa. Però que la Irene no la vegi.

El Mike Douglas va anar cap a una de les càmeres i va mostrar un cinc de diamants sense poder-se estar de fer la brometa d'allunyar-lo i acostar-lo a la càmera.

–Bé, doncs ara té l'oportunitat de prendre-li el pèl a una nena –va dir el Teddy–. Torni-la a desar a la pila. Molt bé, Mike, perfecte. Ara remenem una mica... ja està. Si no li sap greu parar la mà... Ara començaré a destapar les cartes i vostè només ha de contestar les preguntes que li faci la Irene. No pateixi, que sempre fa la mateixa pregunta i és molt fàcil.

L'avi Teddy li va posar una carta al palmell de la mà. La Irene va preguntar:

–Sr. Douglas, ¿és aquesta, la carta que vostè ha triat?

–No senyor; bé, senyoreta –va respondre fent una ganyota a la càmera.

–És veritat –va sentenciar la Irene.

–¿Veü que fàcil? –va dir l'avi al presentador–. Pot dir sí o no, el que vulgui –va afegir.

Li va posar una altra carta a la mà, i després una altra. El Mike va fer que no cada vegada i la Irene va assentir amb el cap. Llavors, a la tercera, el presentador va dir:

–Aquesta sí que és la meua.